

THE MUSIC OF THE

THE ROYAL SWEDISH NAVY BAND

ROYAL SWEDISH NAVY

MARINENS MUSIKKÅR

DIRIGENT ANDREAS HANSON

mpr

THE MUSIC OF THE ROYAL SWEDISH NAVY

MARINENS MUSIKKÅR

DIRIGENT ANDREAS HANSON

1. **Revelj** WALCH arr. MEDBERG PUB. NORDISKA MUSIKFÖRLAGET STOCKHOLM 01:48
2. **Regina Marsch** URBACH PUB. OTTO WREDE VERLAG, BERLIN/WIESBADEN 02:10
3. **Kungl. Flottans Paradmarsch** attrib. WAGNER 00:55
4. **Korum** ANON. 01:43
5. **Svensksundsmarsch** ANON. arr. HANSON 01:35
6. **Intermezzo ur Sången** STENHAMMAR arr. MEDBERG 06:07
7. **Med Örlogsmän** RINGVALL 02:45
8. **Festspel** OP. 25 ALFVÉN arr. NERHEIM PUB. ABR LUNDQVIST MUSIKFÖRLAG, STOCKHOLM 05:26
9. **Svenska Flottan** HÖGBERG 04:19
10. **Elegi ur Gustaf II Adolf** ALFVÉN 04:12
11. **Marinens Musikkårs Processionsmarsch** HANSON 04:46
12. **Vår Flotta** WIDNER 03:20
13. **Flaggmarsch** WIDNER 00:55
14. **Sverige** STENHAMMAR 02:29
15. **HM Drottning Victorias Präsentiermarsch** TRAD. arr. LUNDQVIST 03:22
16. **Fladdrande Fanor** WIDQVIST 03:07
17. **Vivu Esperanto!** RYDBERG 02:47
18. **Chefsmarsch** WIDQVIST PUB. NORDISKA MUSIKFÖRLAGET STOCKHOLM 02:44
19. **Gardeskamrater** RYDBERG PUB. NORDISKA MUSIKFÖRLAGET STOCKHOLM 03:27
20. **Marinens Officershögskolas Marsch** DOHLIN PUB. LIBITUM MUSIK 02:32
21. **Marcia Carolus Rex** HARTEWELD 02:40
22. **Under Blågul Fana** WIDQVIST 03:22
23. **Kungssången** LINDBLAD text: STRANDBERG 00:55
24. **Du Gamla, Du Fria** DYBECK arr. WIDNER AND KALLSTENIUS text: DYBECK 01:31
25. **Tapto (signal)** 00:20
26. **Tapto** WALCH arr. MEDBERG PUB. NORDISKA MUSIKFÖRLAGET STOCKHOLM 04:35
27. **Giv akt! (signal)** 00:08
28. **Fortsätt! (signal)** 00:06
29. **Uppställning (signal)** 00:15
30. **Tropp (signal)** 00:12
31. **Fyra Apeller (signal)** 00:21
32. **En Appell (signal)** 00:09
33. **Paradmarsch (signal)** 00:52
34. **Skepparpipa (signal)** 00:18

TOTAL PLAYING TIME: 76.24

THE ROYAL SWEDISH NAVY BAND
THE ROYAL PALACE OF STOCKHOLM

© MATS ENGFORS/FOTOGRAFIC

The Royal Swedish Navy—from a historical perspective

ON THE 7TH OF JUNE IN 1522, Sweden's first state-owned naval fleet, ten or so warships bought in Lübeck, Germany, sailed to a place called Slätbaken outside Söderköping. This positioning was part of the campaign by Gustav Eriksson (later King Gustav Vasa) to try to drive Danish forces from Sweden. The event is interpreted as the starting point of the Royal Swedish Navy.

The building of the Vaxholm fortifications, on an island guarding the vast harbour of Stockholm, started in the 1500s, as a base for the coastal fortifications. Stockholm became the residential base of the Fleet's main billets at Dalarö and on the island of Skeppsholmen right in the centre of the capital city.

The Admiralty was instigated in 1617 and the Admiralty Staff in 1634 as the governing board of the Fleet. The kingdom's warships were built at a number of shipyards on the long Swedish coast, with the main naval dockyard at Skeppsholmen being the most important. The Fleet participated during the 1600s in several sea battles and played a major role in the transportation of troops in the Thirty Years' War.

Three victories in the 1600s; Brömsebro in 1645, Westfalen in 1648, and Roskilde in 1658, made Sweden into a mighty European power. Since Sweden's main enemy was Denmark, it was natural to require the fleet to establish a permanent base in the south of the country. The aim was to keep Denmark under closer observation, to ensure contact with Sweden's newly won provinces in northern Germany, and to support open-water access during the winter months. King Charles XI made a decision to provide a permanent main base for the fleet at Trossö in the east archipelago of Blekinge off the kingdom's southernmost coast. Trossö and its islands became Karlskrona, which has

since that day been considered the main home base of the Royal Swedish Navy, and continues to play that role today. The rapid building of naval dockyards, wharfs, bridge abutments, and much more made Karlskrona the third largest city in the kingdom in 1710 after Riga and Stockholm.

The crews on the Fleet's ships were formed during the 1500s and 1600s by conscription, and after 1680 in the form of permanently employed crews, as a partial result of King Charles XI's new classification system. This system of recruiting crew was in place until 1901.

The northern war of 1700–1721 changed the borders of the country and Sweden lost its territories in the Baltic. The city of St. Petersburg was founded in 1703, and Russia played a dominant role in the Baltic area, which had previously been the inner waters of the Swedish state. The consequences of this involved a return to Stockholm. The Russian ravaging of the Swedish east coast at the end of the war meant that the Army's Fleet was founded in 1756, based mainly at Skeppsholmen in Stockholm and the fortifications under construction at Sveaborg outside Helsinki. The importance of the Karlskrona naval station was reduced significantly during these years.

In reaction to the threat from Russia at the end of the 1700s, the Fleet was re-armed during a period of intense construction at the Naval Harbour at Karlskrona. From 1782 to 1786, this included Admiral Fredrik Henrik af Chapman's commissioning the building of ten ships of the line and ten frigates in one period of work, which received wide recognition. The Naval Harbour at Karlskrona was the country's largest place of employment during these years. The warships were destined for service in the Swedish-Russian War of 1788–1790 in a number of sea battles. These historically famous naval battles included

the Battle at Hogland in 1788, the First Battle of Svensksund in 1789, the Battle of Viborg Bay in 1790, and the Second Battle of Svensksund on the 7th of May in 1790, when Sweden won her greatest-ever naval victory. Since then, the Fleet has not been involved in any major naval battles.

The defence of the realm was centralised in the 1800s. The number of warships in the Fleet was decreased and the large ships were replaced with smaller ships for coastal battles. The Navy Fleet was merged with the Army Fleet (the fleet stationed in the archipelago) in 1824.

The coastal fortifications were increased in line with the building up of the Fleet. Work started on the Karlsten fortifications in Marstrand, the New Älvborg outside Gothenburg, and the Drottningskär and Kungsholmen outside Karlskrona at the end of the 1600s.

There was an enormous development in technology in the 1800s. The wooden sailing ships were replaced by iron ships with steam, propellers, and paddles, the front-loaded smooth-bore cannon were replaced by grooved back-loaded cannon with self-detонating ammunition, and mines and torpedoes made their debut. These technological developments required new carriers, and gun boats, torpedo boats, monitors and more were built at the end of the 1800s. Armoured vessels were introduced in 1885 and remained in use until the 1950s. In total, 15 armoured vessels were built from the first Svea in 1885 to the Gustav V in 1922.

The birth of the new century saw the introduction of new types of vessel such as cruisers, destroyers, and submarines. Sweden's official neutrality during World War I made severe demands on the Fleet and every possible ship was put to use.

The decision taken in 1925 for the Swedish Armed Forces involved a decisive decrease in the number of warships as well as fewer commissions to build new ships.

With the outbreak of World War II, the Fleet effectively commandeered all vessels in her waters. A new period of building started, although many of the new ships were not put to sea until after World War II ended.

The decision regarding the Swedish Armed Forces in 1958 began the move to a more flexible Fleet, and effectively formed the basis for the composition of the current Fleet.

Today's flexible composition of the Fleet is a result of the development of technology during the last half century in terms of robotisation, composite vessels, stealth technology, and digital technology.

All the coastal installations around the country were principally staffed by the Fleet until the end of the 1800s. The Vaxholm Artillery Corps belonged to the Army from 1889, while the Carlskrona Artillery Corps which belonged to the Fleet from 1893 was the embryo of the Coastal Artillery, founded in 1902 and based on the Artillery Corps and the Fleet's mine defences. At the same time, the early 1900s saw successive new buildings outside the coastal fortifications. Between 100 and 150 batteries were installed during the early 1900s on the Swedish coasts, principally surrounding the naval bases, the larger harbours, and the areas that provided opportunities for invasion.

The Amphibious Corps were started as part of the Coastal Artillery in the beginning of the 1990s. The entire Coastal Artillery merged as a result of decisions concerning the Swedish Armed Forces in 2000, leaving only the Amphibious Regiment based at Berga. The permanent structures built up by generations disappeared into military history.

Since the late 1800s, many changes have been made in the organisation of the Royal Swedish Navy. Some of the more important are outlined opposite:

1884	The Royal Swedish Fleet Staff was established.
1889	The Vaxholm Artillery Corps was formed.
1893	The Carlskrona Artillery Corps was formed.
1899	The Älvborg fortifications were begun.
1902	The Royal Coastal Artillery was created from the Vaxholm and Carlskrona Artillery Corps, as well as the Mine Defences. The Chief of the Coastal Artillery was answerable directly to the government.
1903	The Coastal Navy was established.
1908	The Royal Swedish Fleet Staff was changed to the Navy Staff.
1931	The Swedish coast was divided into six Naval Districts.
1937	The Chief of the Navy became the highest authority. The Chief of the Coastal Artillery was made the Chief of the Navy.
1942	The term Fortifications was replaced by Coastal Artillery Defence.
1957	The Naval Districts were changed to four Naval Commands.
1966	The Naval Commands were changed to Naval Bases with two areas of surveillance.
1968	The Naval Matériel Administration was replaced by the Head Department for Naval Matériel in the Defence Forces.
1990	Naval Harbours and the Coastal Artillery Defences were centralised in the Naval Bases and the Coastal Artillery Defence was merged with the Naval Commands.
1994	The Naval Command was made part of the Commander-in-Chief's Headquarters.
2000	The Naval Commands were replaced by two Naval Bases at Karlskrona and Muskö.
2004	The decision for the Defence Forces in this year resulted in the Naval re-organisation as follows:
2005	One Submarine Flotilla (the First ubflj) based at Karlskrona, Two Naval Warfare Flotillas (the Third at Karlskrona and the Fourth at Berga), One Naval Base, at Karlskrona, One Naval Warfare School, at Karlskrona, One Amphibious Regiment (Amf 1), at Berga.

Marinen i ett historiskt perspektiv

DEN 7 JUNI 1522 anlände Sveriges första statsägda örlogsfotta, ett tiotal fartyg inköpta i Lübeck, till Slätbaken utanför Söderköping. Detta var ett led i Gustav Erikssons (sedermera Gustav Vasa) försök att driva de danska styrkorna ur Sverige. Händelsen anses som startpunkt för den svenska flottan.

Under 1500-talet påbörjades också utbyggnad av kustbefästningar genom byggstart för Vaxholms fästning.

Stockholm blev frottans huvudförläggningsplats, dels vid Dalarö och dels på Skeppsholmen mitt i huvudstaden.

Under 1600-talet inrättades Amiralitetet 1617 och Amiralitetskollegium, som frottans styrelse 1634. Rikets örlogsfartyg byggdes vid ett antal skeppsgårdar runt kusten, där varvet på Skeppsholmen var det viktigaste. Flottan deltog under 1600-talet i ett flertal sjöslag och hade självklart en stor betydelse för överskeppning av trupper i samband med trettioåriga kriget.

Tre freder på 1600-talet, Brömsebro 1645, Westfalen 1648 och Roskilde 1658 gjorde Sverige till en av Europas stormakter. Sveriges arvifende var Danmark och krav restes på, att flottan borde få en bas längre söderut i riket. Närmare till arvfonden, säkring av förbindelserna med de nyvunna svenska provinserna i norra Tyskland samt gynnsammare förhållanden vintertid gjorde, att Karl XI i november beslutade, att flottan skulle få sin huvudbas på Trossö i Blekinges östra skärgård. Trossö och intilliggande öar blev Karlskrona som sedan dess betraktats som den svenska flottans huvudstation och är så än i dag. I Karlskrona anlades varv, kajer, brobänkar och mycket annat i en rasande takt, att staden 1710 hade vuxit till rikets tredje stad efter Riga och Stockholm.

Bemanningen av frottans fartyg skedde under 1500- och 1600-talen genom utskrivningar och efter 1680 i

form av det ständiga båtsmanshället, som var en del av Karl XI:s indelningsverk. Detta sätt att rekrytera manskap (gemeinskap) bestod ända fram till 1901 års härordning.

Det stora nordiska kriget mellan 1700 och 1721 förändrade landets gränser och Sveriges områden i Baltikum gick förlorade. År 1703 grundades Sankt Petersburg och efter kriget kom Ryssland att ha en dominanterande roll i Östersjön, som tidigare så gott som hade varit ett svenskt innanhav. Detta innebar en viss återgång till Stockholm. Ryssarnas härjningar på den svenska ostkusten i slutet av kriget innebar, att Arméns flotta bildades 1756 med huvudsaklig gruppering på Skeppsholmen i Stockholm och på den under byggnad varande fästningen Sveaborg utanför Helsingfors. Karlskronas betydelse som flottstation minskades avsevärt kring denna tid.

Inför hotet från Ryssland i slutet av 1700-talet upprustades flottan genom en omfattande byggsperiod vid Örlogsvarvet i Karlskrona. Under åren 1782-1786 byggde varvsamiralen Fredrik Henrik af Chapman en serie om 10 linjeskepp och 10 fregatter i en arbetsstakt, som nådde vida berömmelse. Örlogsvarvet i Karlskrona var under dessa år landets största arbetsplats. Fartygen skulle sedan komma att användas i det svenska-ryska kriget 1788-1790, under vilket krig ett antal sjöslag stod. Kända från historien är Slaget vid Hogland 1788, första slaget vid Svensksund 1789, Viborgska gatloppet 1790 och andra slaget vid Svensksund den 7 maj 1790, där Sverige vann sin största seger någonsin i ett sjöslag. Därefter har flottan inte behövt delta i något sådant slag.

1800-talet innebar ett förändrat tankesätt, vad gäller försvaret av riket, det s.k. centralförsvaret. Detta innebar för flottans del att fartygsbeståndet minskade och det stora skeppen ersattes av mindre enheter för kustnära strid.

© JÖRGEN RAGNARSSON

THE ROYAL SWEDISH NAVY BAND
KARLSKRONA NAVAL BASE

Örlogsflottan och Arméns flotta (Skärgårdsflottan) slogs samman 1824.

Parallelt med utvecklingen i flottan byggdes systemet med kustbefästningar ut. Karlstens fästning i Marstrand, Nya Älvborg utanför Göteborg samt Drottningskär och Kungsholmen utanför Karlskrona påbörjades i slutet av 1600-talet.

1800-talet innebar vidare en enorm teknikutveckling. De seglande träfartygen ersattes av järnfartyg med ånga, propeller eller skovelhjul. Den framladdade slättborrade kanonen ersattes av en räfflad bakladdad med självsprängande ammunition. Minan och torpeden gjorde sin entré. Utvecklingen ställde krav på nya vapenbärare och i slutet av 1800-talet byggdes kanonbåtar, torpedbåtar, monitorer m. fl. Med start 1885 inleddes en period med pansarskepp, en period som kom att verka in på 1950-talet. Totalt byggdes 15 pansarskepp från Svea 1885 till Gustav V 1922.

1900-talet innebar nya fartygstyper som kryssare, jagare och ubåtar. Neutralitetsvakten under Första

världskriget ställde stora krav på flottan och alla användbara fartyg mobiliseras.

Försvarsbeslutet 1925 innebar en kraftig reducering av fartygsbeståndet, samtidigt som ytterst få nybyggen tillkom. När andra världskriget bröt ut, innebar detta, att flottan fick ta i anspråk "allt som flöt". En intensiv nybyggnadsperiod startades, men många av nybyggerna kom inte i tjänst förrän långt efter krigsslutet.

Försvarsbeslutet 1958 var inledningen för övergången till en lättare flotta. I stort ligger detta beslut ännu som en grund för vår nuvarande flotta.

Dagens lätt flotta är ett resultat av den tekniska utveckling, som skett under det senaste hälften med robotar, kompositmaterial, smygekonst och digitaliserad ledning.

Kustbefästningarna runt om i landet bemannades i huvudsak av personal från flottan ända till slutet av 1800-talet. Vaxholms artillerikår från 1889 tillhörande armén och Karlskrona artillerikår från 1893 tillhörande flottan var embryot till kustartilleriet, som sattes upp 1902 med artillerikårerna och flottans fasta minförsvar som grund. Samtidigt skedde en nybyggnad utanför kustbefästningarna successivt under 1900-talet. Mellan 100 och 150 fasta batterier växte under 1900-talet upp runt våra kuster, i huvudsak grupperade kring flottans baser, större hamnar och områden med landstigningsmöjligheter.

Med start omkring 1990 sattes amfibieförband upp inom kustartilleriet. Försvarsbeslutet år 2000 innebar, att allt kustartilleri försvann och i dag finns endast ett amfibieregemente, grupperat på Berga, kvar. Det generationer har byggt upp i form av fasta anläggningar revs i en hisnande takt och försvann in i historien.

Sedan slutet av 1800-talet har ett antal förändringar skett i ledningsorganisationen för de marina förbanden. Till höger följer några viktiga årtal:

1884	Kungl. flottans stab inrättas.	1966	Marinkommandona ändras till örlogsbaser med två bevakningsområden.
1889	Vaxholms artillerikår bildas.	1968	Marinförvaltningen ersätts av Huvudavdelningen för marinmaterial i Försvarets materielverk.
1893	Carlskrona artillerikår bildas.	1990	Örlogsbaser och kustartilleriförsvar sammanslås till marinkommandon.
1899	Älvborgs fästning påbörjas.	1994	Marinledningen ingår i Överbefälhavarens högkvarter.
1902	Kungl. kustartilleriet bildas av Vaxholms och Carlskrona artillerikärer samt fasta minförsaret. Chefen för kustartilleriet lyder direkt under regeringen.	2000	Marinkommandona ersätts av 2 marinbaser, Karlskrona och Muskö
1903	Kustflottan organiseras.	2004	Försvarsbeslutet detta år innebär att marinens organisation blir:
1908	Kungl. Flottans stab ändras till Marinstab.	2005	En ubåtsflottilj (1.ubflj) i Karlskrona Två ytstridsflottiljer (3.e i Karlskrona och 4. på Berga) En marinbas (Karlskrona) En sjöstridsskola (Karlskrona) Ett amfibieregemente (Berga)
1931	Svenska kusten indelas i 6 marindistrikts.		
1937	Chefen för marinen blir högsta marina myndighet. Chefen för kustartilleriet underställs chefen för marinen.		
1942	Fästningsbegreppet försvinner och kustartilleriförsvar införs		
1957	Marindistrikten ändras till 4 marinkommandon.		

Some background to the Navy Band

THE SWEDISH NAVY BAND in Karlskrona has not been alone in handing on Naval musical traditions. Naval music was part of the Fleet at Stockholm from the beginning of the 1600s until 1957, when the Stockholm Navy Band became the Navy Band in Stockholm, which was changed again in 1960 to the Second Military Music Band in Stockholm until music was organised on a regional basis in 1971.

The Gothenburg Naval Station received its own music band in 1942, the Naval Band in Gothenburg, which became the Navy Band in Gothenburg in 1957 and the Military Music Band in Gothenburg in the period 1960–1971. In 1957, the Band was relocated to the Älvborg Coastal Artillery Regiment, KA 4, and was merged in the reform to regionalise military music.

MARINENS MUSIKKÅR i Karlskrona har inte varit ensam om att föra de marinmusikaliska traditionerna vidare. Således har det funnits marin musik vid flottan i Stockholm från början av 1600-talet fram till 1957, då Stockholmsflottans musikkår blev Marinens musikkår i Stockholm för att 1960 bli Andra militärmusikkåren i Stockholm fram till regionmusikreformen 1971.

Göteborgs örlogssstation fick egen musikkår 1942 (Flottans musikkår i Göteborg) och denna blev 1957 Marinens musikkår i Göteborg 1957 och Militärmusikkåren i Göteborg 1960–1971. Musikkåren var från 1957 placerad vid Älvborgs kustartilleriregemente, KA 4. I samband med regionmusikreformen indrogas musikkåren.

The Vaxholm Artillery Corps had its own Band in the period 1889–1901, as did the Karlskrona Artillery Corps in 1895–1901.

Coastal Artillery Bands

Music bands were connected to the Coastal Artillery during the following years:

The Vaxholm Coastal Artillery Regiment, KA 1, 1942–1957

The Karlskrona Coastal Artillery Regiment, KA 2, 1902–1957

The Gotland Coastal Artillery Corps, KA 3, 1942–1957

The Älvborg Coastal Artillery Regiment, KA 4, and the Härnösand Coastal Artillery Corps, KA 5, never operated their own bands.

The Coastal Artillery Bands were designated as Type II groups, comprising approximately 20 musicians.

Lite om marinens musikkårer

Vaxholms artillerikår hade egen musikkår 1889–1901 liksom Karlskrona artillerikår åren 1895–1901.

Musiken vid kustartilleriet.

Vid kustartilleriet fanns musikkårer vid

Vaxholms kustartilleriregemente, KA 1, 1942–1957

Karlskrona kustartilleriregemente, KA 2, 1902–1957

Götlands kustartillerikår, KA 3, 1942–1957

Älvborgs kustartilleriregemente, KA 4 och Härnösands kustartillerikår, KA 5 har aldrig haft egen musikkår.

Kustartilleriets musikkårer var av s.k. Typ II med cirka 20 musiker.

OLLE MELIN

The Royal Swedish Navy Band in Karlskrona

ON THE 19TH OF SEPTEMBER IN 1685, Swedish Admiralty bandsmen walked in procession in the new Naval port of Karlskrona to proclaim the following day's consecration of the Church of the Admiralty's new church, called Ulrica Pia. This was the first activity by a military band in the naval port of Karlskrona, although Navy musicians may have performed for some time prior to that. This 330-year-old tradition continues to this day in Karlskrona.

The musicians of the Admiralty transferred to the Voluntary Regiment that was set up in Karlskrona in the 1700s, and further organisational changes moved the musicians to the Navy Artillery Corps, the Navy Artillery Regiment, and the Navy Regiment. The first concert in the park in Karlskrona was held in August 1827, when the Navy Artillery Corps performed in the Hogland Park.

The Navy Regiment was decommissioned in 1872 and the remaining musicians were transferred in 1886 to the newly established unit Blekinge Battalion (I 30) and its music corps at Bredäkra near Ronneby. The Blekinge Battalion was absorbed on the 1st of January in 1902 into the Karlskrona Grenadier Regiment (I 7), which discontinued operations on the 31st of December 1927 and thereafter was no longer part of the original military music in Karlskrona.

The Royal Swedish Navy Band began in 1862 when a sextet was established with the 1st Cabin Boy Company in Karlskrona, which provided the basis for a larger band. It is believed that some of the musicians were seconded from the decommissioned Navy Regiment. The first Bandmaster was August Friedrich Fiedler of the Navy Regimental Band.

One interesting detail in this history, is the establishment by the Navy Officers' Corps in Karlskrona of a fund in 1868 to assist with the purchase of instruments,

among other expenditures. Each member was expected to contribute 0.3% of their annual salary and all newly appointed naval officers were expected to donate 5 Riksdaler, which would approximate 1,000 Swedish Crowns annually in today's currency.

The music ensemble was expected to incorporate sufficient numbers of musicians to constitute a sizeable music band in Karlskrona to perform at military and civil events. This included two sextets that accompanied the ships in the Coastal Fleet and on longer excursions. Some sextets participated towards the end of the 1800s in several longer tours by sailing ships. During the 1900s, the Coastal Fleet's Flagship included a sea-going octet, the duty being shared between the Fleet's ensembles in Karlskrona and Stockholm. This tradition of a sea-going ensemble on longer journeys was renewed during the 1980s on two occasions on the sea-going ship the HMS *Carlskrona*.

The music ensemble was at its largest during World War II, numbering approximately 45 members, with at least one sextet being ordered to sea. The members were military personnel and the Band was led by a Director of Music of the rank of Captain or Lieutenant. The musicians were non-commissioned officers, petty officers, volunteers, and music students. The musicians also fulfilled other duties until 1957.

Originally, the Band was a brass band comprising everything from E♭ cornet to tuba. Some years after George Ringvall became Director of Music in 1915, woodwind instruments such as the flute and clarinet (B♭ and E♭) were introduced. The current instrumentation corresponds approximately to a symphony orchestra with woodwind, brass and percussion sections also featuring alongside saxophones, cornets and euphonium. The typical Swedish instrumentation with the E♭ cornet and tenor

valve trombone as leading instruments faded with organisational changes in 1957 and the re-introduction of the oboe and bassoon contributed to a revival of the introduction of wind band music in Swedish military music.

August Friedrich Fiedler was succeeded in 1875 by the legendary (in Karlskrona) Ferdinand Heimdahl, who conducted the Navy Band until 1915, when he was succeeded by George Ringvall. Ringvall died in 1935 after a long illness and for two years the Band was led by Warrant Music Officer Riego Åkerberg until a new Director was appointed.

Harry Olsson (later Brocktorp) held the position from 1936 until 1943, when he was appointed Director of the new military band at the Gothenburg Naval Station. John Skoglöf, from the KA 3 military band in Färösund in Gotland, became the next Director, and was well known for his radio broadcasts with his Sailor's Octet.

Swedish military music was re-organised in 1957 and the Fleet's Music Corps in Karlskrona was reduced from 45 to 26 musicians and renamed the Royal Swedish Navy Band, and renamed again in 1960 as the Military Band in Karlskrona.

Sune Sundberg moved from the discontinued Music Band in Bråvalla Aeronautical Flotilla (F 13) in Norrköping to become Director in 1957. He was succeeded in 1960 by Åke Dohlin, who was Director for 13 years until he became Regional Music Director in Strängnäs.

The major restructuring of military music in Sweden in 1971 gave the Band civilian status overnight and placed it under a national system as Regional Music. This meant that the venerable Swedish Navy Band was called Regional Music, Karlskrona Music Department, yet continued to be perceived as the Navy Band.

Director Per Ohlsson was succeeded by Egon Kjerrman, who directed the Band on its visit to the U.S. in 1976 in connection with the celebration of the 200th anniversary

of the Declaration of Independence. Kjerrman was succeeded in 1978 by Folke Nilsson, who retired in 1989. The previous year, the title of Regional Music was applied to the entire province as Music in Blekinge, and the Band retained its military music profile.

Reduced funding from the Swedish Armed Forces to Music in Blekinge undermined the future of the Band, as plans were made to reduce the number of musicians to between 8 and 16, which would have entailed the Band no longer being able to perform as a symphonic wind orchestra or fulfilling its military ceremonial duties in full.

As a result of laborious efforts by the Naval Unit in Karlskrona, the musicians in the Band and not least by the newly established Friendship Support Group, the future of the Band was saved and on the 1st of July in 1993, the musicians were reintroduced to the Swedish Armed Forces and the Band became part of the Southern Naval Command (MKS). In 1994, the Swedish Navy Band was transferred to the newly established Armed Forces Music Centre.

Per Ohlsson returned as Director in 1993, and was succeeded by Andreas Hanson in 1998. Today, the Swedish Navy Band is one of three bands within the Swedish Armed Forces featuring only musicians that are full-time salaried employees. Even if recent cuts in financial support have in part affected operations, the Band's continuing work includes concerts, military ceremonies, and overseas service.

The Band in Karlskrona received the municipality's Culture Prize in 1983 for its diversity and contribution to the musical life of the municipality, as well as its deep roots in the tradition of military music. In 2015 the Band received the award 'This year's Blekinge Ambassador'. The high quality of its musicality has always been a hallmark of the Band's performances. It works towards a long-term vision in which the aim is national and international recognition.

Marinens Musikkår i Karlskrona

nyutnämnda sjöofficerare förväntades skänka 5 riksdaler. I dag skulle summan motsvara cirka 1000 kronor per år.

I musikkåren skulle ingå så många musiker, att man dels hade en stor musikkår i Karlskrona, som spelade vid militära och civila evenemang, dels 2 sextetter, som följde med fartygen i Kustflottan eller på långresor. Ett antal sextetter deltog i slutet av 1800-talet vid olika segelfartygs långresor. Under 1900-talet fanns i regel en sjögående oktett på Kustflottans flaggskepp. Detta uppdrag delades i regel mellan Flottans musikkårer i Karlskrona och Stockholm. Traditionen med sjögående ensemble på långresa återupptogs under 1980-talet vid två tillfällen ombord på långresefartyget HMS *Carlskrona*.

Under andra världskriget var musikkåren som störst med cirka 45 musiker. Av dessa var i regel minst en sextett sjökommenderade. Personalen var militärer och kåren leddes av en musikdirektör med kaptnats eller löjtnants grad. Musikerna var underofficerare, underbefäl, volontärer och musikelever. Under tiden fram till 1957 hade musikerna stundtals även andra arbetsuppgifter.

Fran början var musikkåren en ren mässingsorkester från asskornett till kejsarbas. Några år efter George Ringvalls tillträde som musikdirektör 1915 infördes trälbläsinstrument som flöjter och klarinetter (B♭ och E♭). I dag motsvarar stämsättningen en symfonisk blåsorkester, där bl. a. oboe, fagott, saxofoner och tromboner ingår. Den typiskt svenska stämsättningen med esskornett och tenorbasun som "ledande" instrument försvann i samband med omorganisationen 1957. Återinförandet av oboe och fagott var på sätt och vis en återgång till tiden för harmonimusikens inträde i den svenska militärmusiken.

August Freidrich Fiedler efterträddes 1875 av den i Karlskrona legendariska Ferdinand Heimdahl, som kom

att leda musikkåren till 1915, då George Ringvall tog vid. Ringvall avled 1935 efter en lång tids sjukdom och i väntan på en ny chef, ledde musikkåren under 1935 och 1936 av flaggmusikkonstapel Riego Åkerberg.

År 1936 tillträddé Harry Olsson (sedermera Brocktorp) och han verkade fram till 1943, då han blev chef för den nyuppsatta musikkåren vid Göteborgs örlogsstation. Nästa ledare blev John Skoglöf, som närmast kom från KA 3 musikkår i Färösund på Gotland. Skoglöf blev riksbekant genom flera radiosändningar med den av honom uppsatta Sjömansoketten.

1957 omorganiseras de militära musikkåren och Flottans musikkår i Karlskrona reducerades från 45 till 26 musiker, samtidigt som man bytte namn till Marinens musikkår. Redan 1960 döptes kåren om till Militär-musikkåren i Karlskrona.

Sune Sundberg blev ledare och dirigent 1957. Han kom närmast från den nedlagda musikkåren vid Bråvalla

flygflottilj (F 13) i Norrköping. Han efterträddes 1960 av Åke Dohlin, som stannade i 13 år, innan han blev regionkapellmästare i Strängnäs.

År 1971 genomfördes den stora omorganisationen i Sverige som innebar, att de militära musikkåren över en natt blev civila och kom att benämñas regionmusik. Således kom den ärevördiga Flottans musikkår att kallas Regionmusiken Karlskrona musikavdelning, men i det dagliga talet var den ändå Flottans musikkår, som gällde.

Näste man på pulten blev Per Ohlsson, som efter två år efterträddes av Egon Kjerrman, som bl. a. hade nöjet att leda kåren vid besöket i USA 1976 i samband med firandet av 200-årsminnet av själständighetsförklaringen.

Egon Kjerrman efterträddes 1978 av Folke Nilsson, som stannade till sin pensionering 1989.

1988 blev regionmusiken länsmusik (Musik i Blekinge) och kåren fick inledningsvis behålla sin militär-musikaliska profil.

Minskade anslag från försvaret till Musik i Blekinge gjorde musikkårens framtid osäker. Planer fanns att reducera kårens numerär till 16 alternativt 8 musiker, vilket skulle innebära, att kåren inte längre skulle kunna verka som symfonisk blåsorkester och inte heller kunna genomföra militära ceremonier fullt ut.

Efter ett idrott arbete från marina förband i Karlskrona, musikkårens musiker och inte minst den nybildade vänföreningen kunde musikkårens framtid räddas och den 1 juli 1993 återfördes musikerna till försvaret och musikkåren kom att bli en del av Sydkustens marinkommando (MKS). År 1994 överfördes musikkåren till det nyuppsatta Försvarsmusikcentrum.

Per Ohlsson återkom som ledare 1993 och efterträddes av Andreas Hanson 1998.

I dag är Marinens Musikkår en av landets tre musikkårer inom Försvarsmakten med fast anställda musiker. Även om snålblåsten de senare åren delvis satt sin prägel på verksamheten, fortsätter verksamheten i oförminsad omfattning innehållande konserter, militära ceremonier, utlandstjänstgöringar m.m.

År 1983 erhöll musikkåren Karlskrona kommun kulturstipendium med motiveringen: För mångsidig och för kommunens musikliv utvecklade musikutövning med förankring i de militära traditionerna. 2015 erhöll musikkåren utmärkelsen ”Årets Blekingeambassadör”.

Hög kvalitet har alltid varit ett riktmärke för kårens verksamhet. Man arbetar efter en långsiktig plan, där visioner om ett nationellt och internationellt erkännande alltid finns som ledstjärna.

THE ROYAL SWEDISH NAVY BAND IN CONCERT HALL "BERWALDHALLEN" IN STOCKHOLM
© CARL-FREDRIK RAMBERG

The Royal Swedish Navy Band (on this recording)

Dirigent Conductor
Andreas Hanson

Flöjt/Piccola Flute/Piccolo
Maria Lindegren
Kristina Ålåker

Oboe Oboe
Marcus Bauer

Klarinett Clarinet
Carina Johansson
(Esklarinett/E♭ clarinet)

Gunnar Törnqvist
(Konsertmästare/
Concertmaster)

Curt Blomgren
Monika Hedlund
Bengt Martinsson
Dan Ohlsson
Nils-Olof Friberg
(Basklarinett/Bass clarinet)

Fagott/Lyra Bassoon/Bells
Ulf Sigurdsson

Saxofon Saxophone
Peter Sarrin
Carl-Henrik Fernandi

Trumpet/Kornett
Trumpet/Cornet
Peter Meijer
Mattias Sandsjö
Bo Åhgren
Erik Mattisson

Valthorn French Horn
Elinor Berg
Ida Freij
Jonathan Linnarsson

Trombon Trombone
Jan Dohlin
Lars Hedlund
Anders Karlsson (Bass)

Eufonium Euphonium
Anders Hårstadhaugen

Tuba Tuba
Jörgen Ädwall
Wiktoria Nilsson-Bauer

Kontrabas Double bass
Hans Lind

Slagverk Percussion
Joakim Berg
Anders Nilsson
Peter Stolpestad

Members of the
Swedish Octet
(traditional instruments) [14]

Flöjt Flute
Maria Lindegren

Klarinett Clarinet
Bengt Martinsson
Carina Johansson
Dan Ohlsson

Ess kornett
Swedish E♭ cornet
Mattias Sandsjö

B kornett Swedish B♭ cornet
Bo Åhgren

Ventilbasun
Swedish valve trombone
Jan Dohlin

Tenorhorn
Swedish B♭ tenorhorn
Anders Karlsson

Althorn Swedish E♭ altohorn
Elinor Berg

Ess tuba Swedish E♭ tuba
Jörgen Ädwall

Andreas Hanson

ANDREAS HANSON, born in 1969, was the conductor and Director of Music of the Swedish Navy Band during the years 1998 – 2010. He grew up in a family with many musical traditions, including the musical life of the Salvation Army. In Stockholm, he took music classes at the Adolf Fredrik Church, attended the Södra Latin School, and studied at the Royal College of Music, where he was studied the trumpet in the years 1987–1993 and took conducting classes in 1993–1996.

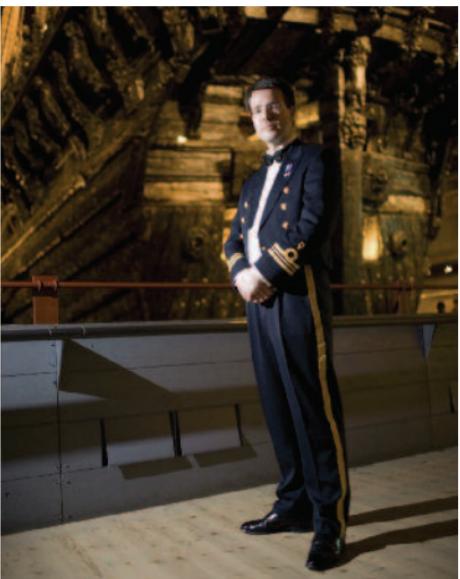
Hanson did his military voluntary service with the Army Band in 1989 as a Solo Cornet and Assistant Conductor. He was employed as Solo Trumpet in the Stockholm Wind Symphony Orchestra in 1990 and studied trumpet in New York with Philip Smith the same year.

In 1992, Hanson was employed as Conductor of the Stockholm Wind Symphony Orchestra, and studied with Sir Andrew Davis and the BBC Symphony Orchestra in London in 1995. His studies continued in 1995 with Carlo Maria Giulini in Milan, where he specialised in Italian opera and orchestral repertoire. He has received the Royal Academy of Music's major International Scholarship twice and in 1999 received the Crusell Scholarship for young Swedish conductors.

Hanson has conducted a significant number of operas and has worked with many major artists, including Göran Söllscher, Karl Ove Mannberg, Lars Roos, Staffan Scheja, Malena Ernman and Martin Fröst. He has also conducted in Lithuania, Poland, and Russia, among other countries, and in the United Kingdom he conducted at the 2000 BBC Proms. Since 1995, he has been teaching conducting and orchestral music at the Royal College of Music in Stockholm, and was made Lecturer in Orchestral Conducting in 2004.

The orchestras he has conducted include the Royal Philharmonic Orchestra, the Swedish Radio Symphony Orchestra, the Sundsvall Chamber Orchestra, the Västerås Sinfonietta, the Gävle Symphony Orchestra, the Swedish Chamber Orchestra, the Gothenburg Wind Orchestra, the Dala Sinfonietta, the Gothenburg Symphony, the Malmö Symphony Orchestra, the Norrköping Symphony Orchestra, and the Radio Choir.

Hanson was elected to the Royal Swedish Society of Naval Sciences in 2008.

Andreas Hanson

ANDREAS HANSON, född 1969, var dirigent och musikalisk ledare för Marinens Musikkår åren 1998–2010. Andreas har vuxit upp i en familj med musikaliska traditioner, bl. a. i Frälsningsarméns musikliv. Efter grundskola vid Adolf Fredriks musikklasser och gymnasiestudier vid Södra Latin påbörjade Andreas sina studier vid Kungliga Musikhögskolan i Stockholm, där han 1987–1993 var elev i trumpetklassen och 1993–1996 i dirigentklassen.

Han gjorde värvningsstjänstgöring vid Arméns Musikpluton 1989 som solokornettist och assisterande dirigent. År 1990 anställdes han som solotrompetare i Stockholms Blåsarsymfoniker och samma år studerade han trumpetspel i New York för Philip Smith.

1992 fick Andreas Hanson uppdrag som dirigent hos Stockholms Blåsarsymfoniker. Hösten 1995 studerade han hos Sir Andrew Davis och BBC Symphony Orchestra i London. Studierna fortsatte han hos Carlo Maria Giulini i Milano med betoning på italiensk opera- och orkesterrepertoar under hösten 1995. Han har fått Kungliga Musikaliska Akademins stora utlandsstipendium två gånger och 1999 erhöll han Crusellstipendiet för unga svenska dirigenter.

Han har dirigerat ett stort antal operor och har samarbetat med ett stort antal artister, bland annat Göran Söllscher, Karl Ove Mannberg, Lars Roos, Staffan Scheja, Malena Ernman och Martin Fröst. Andreas Hanson har även anlitats som dirigent i bland annat Ryssland, Polen och Litauen. I England dirigerade han vid uruppföranden av brittisk musik vid BBC Proms 2000. Sedan 1995 är han även lärare i dirigerings och orkesterspel vid Kungliga Musikhögskolan i Stockholm. 2004 tillträdde han en tjänst som adjunkt i orkesterdirigering vid samma skola.

Bland de orkestrar han har dirigerat finns Kungliga Filharmoniska orkestern, Sveriges Radios Symfoniorkester, Sundsvalls Kammarorkester, Västerås Sinfonietta, Gävle Symfoniorkester, Svenska Kammarorkestern, Göteborg Wind Orchestra och Dalasinfoniettan, Göteborgs Symfoniker, Malmö Symfoniorkester, Norrköpings Symfoniorkester och Radiokören.

Andreas Hanson invaldes i Kungliga Örlogsman-nasällskapet 2008.

A *Reveille* [1] is a signal that alerts the crew in a camp. The title also indicates a march, as composed by the German court composer JOHANN HEINRICH WALCH (1776–1855). Originally, a *Reveille* was sounded for infantry by a drummer, occasionally also with a piper (flautist). From the beginning of the 1800s, the *Reveille* was also set to harmony. Marches in $\frac{2}{4}$ rhythm accompanied the *Reveille*, as this best suited the drumbeat. In 1846, King Oscar I issued an order that certain marches would be preferred, among them the *Reveille*, which was also performed by other sections of the military. These marches can be attributed to King Oscar I, since in 1846 few were aware of their origins or their composers. Johann Heinrich Walch, the Court Musician in Gotha, was a productive composer and arranger of military music in the early 1800s.

The *Regina March* [2] was commissioned in 1929 after a ballot as the march for the Stockholm Naval Station, yet the march became the main Processional March for the entire Fleet, and has become one of the most played marches in Sweden, although it was apparently little known in Germany. The march was composed by the German composer ERNST URBACH (1872–1927) and published posthumously in 1929 by the Regina Publishing Company, from which it is thought to have derived its title.

The *Royal Navy's Parade March* [3] was first played, according to sources, on a voyage in 1873–1874 by the sextet on the corvette *Balder* and officially became part of the repertoire in the summer of 1874. It is played in a shortened version without the Trio section, and has been

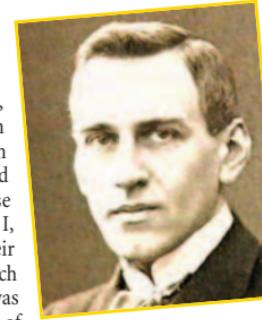
performed on ceremonial occasions since the 1930s. There is some doubt as to its provenance; older manuscripts note the composer Friedrich Wagner, whose identity is unknown, and it is otherwise credited to the Austrian J F WAGNER, although this is also uncertain.

Korum [4], a military devotional piece, was performed daily in its most simple form by each company or on board warships. Today, when it is performed by the Navy Band in its entirety in the presence of a minister, it is played as a special *Korum* hymn in three parts, with each part being introduced by the drum signal *Korum*.

The *Svensksund March* [5] is thought to have originated in Sweden, but could also have been introduced from overseas. It took its name from the action at sea at Svensksund on the 7th of July in 1790, the greatest Swedish sea victory ever, when the Navy's specially constructed small ships played the leading role. The march

has also been called the military's Navy March at Svensksund in 1790, and later became known for being the favourite march of King Charles XIV. The composer is unknown.

WILHELM STENHAMMAR (1871–1927) was one of Swedish music's most prominent figures yet had a limited output. His musical taste was grounded in Classicism and early Romanticism, and as a distinguished pianist, he directed the Gothenburg Symphony Orchestra for 15 years. He composed, among other works, two symphonies and two piano concertos. The piece performed here is an *Intermezzo* [6] from the cantata *Sången*, which is seldom performed in its entirety.

WILHELM STENHAMMAR
(1871–1927)

The title of the march *With the Naval Men* [7] has many associations. 'Naval Men' is an older term for large warships and also indicates military seamen. This march may have been designated for the Royal Swedish Society of Naval Sciences, which was established in 1771 as Sweden's oldest academy. GEORGE RINGVALL (1880–1935) began his career as a 15-year-old cabin boy with the Stockholm Fleet's band in 1895. He attained his majority in 1899 and left the Navy in 1904 for civilian life. Both his father and grandfather were Directors of Military Music and possibly this influenced Ringvall to sit the exam in 1911. In 1915, he became Director of Music of the Navy Band and remained in this position until he died in 1935. Ringvall is famed, among other achievements, for adding woodwind instruments to the Band in Karlskrona. He wrote many marches, one of which, *The Manoeuvre March*, is the unit march for the Gothenburg Naval Station.

In 1908, HUGO ALFVÉN (1872–1960) was working on the music that would commemorate the opening of the Royal Dramatic Theatre in Stockholm. Seeking inspiration, he visited Verner von Heidenstam and the conversation turned to King Charles XII and his soldiers, who became the inspiration for the blaring fanfare style of this piece. The work became known as the *Festspel* [8] and was often played on many official occasions. Alfvén and his music have long held an eminent place in the hearts of the Swedish people. One reason for this was that he lived his life in Dalarna, a place that is associated with the folk music tradition. He was a violinist at the Royal Opera for some years, and after a decade of travelling in Europe he became the Musical Director of Uppsala University in 1910. He directed the singing group Orpheus Drängar (OD) until 1947.

The march *The Swedish Navy* [9] is without doubt the most performed march in Sweden, and was given the name *The Attack March* in 1994. Composer ERIK HÖGBERG

(1869–1960) was registered as a 12 year old in the Svea Life Guards Music Band (I 1). When he was 19 years old, he became Flautist in the Court Chapel and combined this post with his military duties until 1920. He sat the exam for Director of Music and became Head of the Music Bands in the Kronoberg Regiment (I 11) and the Västmanland Regiment (I 18). In 1909, he became Director of Music of the Stockholm Naval Station (The Navy Band) and led the Corps until he retired. The Navy Band was at that time composed of brass instrumentalists, but from 1911, Högborg introduced woodwind instruments until in 1920 the Band grew to a complete symphonic wind orchestra. Högborg toured to the U.S. with his Kronoberg musicians and to the U.K. and the U.S. with the Stockholm Navy Band. *The Swedish Navy* is his best-known work.

In 1932, the Royal Theatre decided to commission HUGO ALFVÉN (1872–1960) to write a piece, titled *We*, to commemorate the 300th anniversary of the death of King Gustav II. Although the production is no longer performed, the music Alfvén composed for it lives on. The *Elegy for Gustav II Adolf* [10] is still frequently performed, particularly at funerals. The play depicts the King on the eve of the fateful battle at Lützen on the 6th of November in 1632.

The Royal Swedish Navy Band's Processional March [11] was composed by the previous Director of the Navy Band, ANDREAS HANSON (born 1969), as an alternative to *The Voss Parade March*, among others, for royal banquets and other ceremonial occasions. It is composed for octet and is performed here in that arrangement.

Our Navy [12], written in 1917, was originally titled *The Military March*, but received the name *Our Navy* in 1932. In 1994, it became the unit march for the disbanded Berga Naval Training Centre. Composer IVAR WIDNER (1891–1973) began his military music career with the Norrbotten Regiment (I 19) in Boden. He studied at the Music

Conservatoire during the years 1909–1915, and was Director of Music of the Hälsinge Regiment (I 14) in Gävle in 1916–1932 and then at the Stockholm Naval Station in 1932–1947. As Bandleader of the Navy Band in Stockholm, he became something of a legend, especially for his summer concerts at Skansen in Stockholm, which made the Band very popular.

In connection with the figurative programme during the Changing of the Guard at the Royal Palace in Stockholm at the beginning of the 1970s, the then Second Military Music Band in Stockholm (previously the Navy Band) played *The Navy Parade March* as a slow march. The audience listening at that time included IVAR WIDNER, who was concerned that *The Navy Parade March* should be so played. As an alternative, he composed *The Flag March* [13] in parade march tempo and style in 1973, the same year that he died. Widner was a loyal supporter and honorary member of the Military Music Association, or Militärmusikförfundet (MMS), which has adopted *The Flag March* as its Parade March.

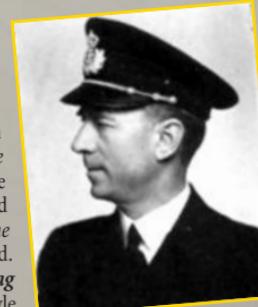
Sweden [14] is a poem by the author and Nobel Prize-winner Verner von Heidenstam (1859–1940), and was included in the poetry collection *A People*. It was set to music as a cantata by WILHELM STENHAMMAR (1904–1905), and is practically considered to be Sweden's national anthem.

The origins of *Queen Victoria's Präsentier (General) March*—*The Swedish March* [15] are unknown, but it was played as a military march in the 1700s in Stockholm. The melody was used by Carl Michael Bellman in Fredman's *Epistle Nr 33* with the introductory lyrics *Stolta stadt* and it is often performed today in the version played here. The sole remaining part of the Swedish Empire—Swedish

Pomerania—was sold to Prussia in 1815, and the sale included a Swedish regiment, the Queen's Life Guards Regiment in Stralsund. The Prussian Army continued the Swedish traditions of the Regiment, including the march titled *The Swedish March No. 1*, which was used as a Präsentier (General) March, a type of inspection march. In 1909, when the Regiment was inspected by its Chief of Honour, Sweden's Queen Victoria, she was welcomed by the well-known notes of this march.

Fladdrande Fanor [16] is believed to have been written in the 1940s and became the march of the Submarine Forces in 1994. Composer VIKTOR WIDQVIST (1881–1952) began his musical career in 1898 with the Svea Engineer Corps (Ing 1), playing the bass tuba, flute, as well as the violin after he had left the service. He took the exam for Director of Music in 1908 and in 1918 became Music Sub-Lieutenant in the Fortifications Corps and Head of the Music Band in the Boden Engineer Corps (Ing 4). In 1922, he transferred to the Karlsborg and Göta Engineer Corps (Ing 2). When the number of military bands in Sweden was reduced from 60 to 34 in 1925, he left the Armed Forces, based himself in Stockholm, and took part in many musical activities.

Vivu Esperanto! [17] is one of Sam Rydberg's best-known marches, and was written in 1939 for a conference on the universal language Esperanto in Stockholm. It is frequently played by most of the music bands throughout the country, particularly as a parade march. In 1994, the march became *The Mine Forces March*. SAM RYDBERG (1885–1956) and Viktor Widqvist are perhaps the most significant composers of marches in Sweden. Rydberg composed approximately 60 marches, many of which have

IVAR WIDNER
(1891–1973)

become unit marches. He began as a drummer when only 14 years old with the Södermanland Regiment (I 10) and became a Music Volunteer in 1906 with the Svea Engineer Corps (Ing 1). His main instrument was the E♭ cornet. He sat the Director of Music exam in 1926 and became Director of Music of the Svea Engineer Regiment in 1930. After he retired in 1935, Rydberg continued his work as a conductor, musician and teacher in many civil capacities. It is interesting that both Sweden's foremost composers of marches—Sam Rydberg and Viktor Widqvist—worked with relatively small music bands of ten men, some of whom were music students, of the Engineer Corps. It meant that musical leaders frequently were required to stand in to play for musicians that were ill or otherwise absent.

The March of the Commander [18] was originally titled *The Colonel-Lieutenant Norinder March*, after the Commander of the Boden Engineer Corps (Ing 4) during the years 1918–1922, when composer VIKTOR WIDQVIST was Director of Music of that unit. As March of the Commander, it was later adopted in 1948 by the then Karlskrona Naval Station as a unit march. In connection to organisational changes, the march again changed title and is now known as *The Naval Base March*.

Gardeskanrater [19] was originally written in 1936 but the composer, Sam Rydberg, composed a new reprise in 1940–41. This version of the march was used in 1948 as a Unit March for the Vaxholm Coastal Artillery Regiment (KA 1), to replace a march composed by Robert Arnoldsson. After the Coastal Artillery was closed down in 2000, the march became a unit march for the Amphibious Regiment stationed at Berga.

The Naval Officers College March [20] was commissioned from composer Åke Dohlin in 1984 to commemorate the opening of the Naval Officers College. It quickly became the School March and was made official in 1994. The Naval Officers College was the Navy's school

for the education of naval officers. It was closed as a consequence of the Armed Forces re-organisation in 2000, when the training of officers was changed. The march is used as a unit march by the Naval Staff College in Karlskrona. ÅKE DOHLIN (1921–1997) started as a 14 year old in 1935 at the Navy Band in Stockholm, playing tenor valve trombone and trombone. After studying at the Royal Music College, he graduated as Director of Music in 1948 and was given his first military music post with the Gotland Coastal Artillery (KA 3) in 1952 until it was closed down in 1957. He transferred to the Army Band in Visby (P 18), and in 1960 became Director of the military band in Karlskrona (The Swedish Navy Band). In 1974, he became Regional Director in Strängnäs and in 1981, he became first Bandleader of the Army's Music Platoon. Dohlin wrote approximately 40 marches, of which six have been adopted as unit marches.

Marcia Carolus Rex [21] was first presented in 1920 as a newly discovered military march. WILHELM HARTEVELD (1859–1927), unknown at that time in Sweden, was the person to discover it. He was Swedish, educated in Stockholm, and based in Moscow as a composer and conductor. In 1920, he returned to Sweden with the position of Professor, and announced that he had found some pieces of music marked *Life Guards 1707* in the Poltava city archives, and had based the march on these. The march was scored in 1920 for a military band with accompanying kettledrums and trumpet fanfares by Emil Hessler, the Director of Music at Svea Life Guards. It was later shown that the march was written by Harteveld in 1912 in Russia and given the title *The Moscow Territorials March*.

The exact year that VIKTOR WIDQVIST's *Under the Blue and Yellow Colours* [22] appeared is unknown, but it was written at the latest in 1916, since when the score has been preserved by the Navy Band in Stockholm. During the war years in the 1940s the march was considered a common

national march and has been popular ever since. The march was adopted as *The Army Honour March* in 1976 and became the march of the Swedish Armed Forces in 1999. **The King's Song** 'From the Depths of the Swedish heart . . .' [23] was written in 1844 by OTTO LINDBLAD (1809–1864), the Leader of the Lund Student Choir. The words were written by CARL WILHELM AUGUST STRANDBERG (1818–1867), a member of the Swedish Academy. It was first performed at a choral performance for the newly crowned King Oscar I, and became a favourite student song in honour of the King in the 1890s.

The *Du Gamla Du Fria* [24] (the Swedish National Anthem) was written in 1844, the same year as *The King's Song*, by the folk music researcher RICHARD DYBECK (1811–1877). It is based on a folk song melody from Västmanland, to which Dybeck wrote the lyrics. It became the National Anthem in 1900.

Just as with the *Reveille*, J H WALCH's march *Taps* [26] was originally a signal [25] played on the drum or hunting horn to call in the soldiers in the evening to their billets. It was played as an army march, as the *Reveille*, from 1846 on orders given by King Oscar I. This march was also later used by the entire Armed Forces. *Taps* is far better known than the *Reveille*, perhaps because of the time of day that it is played, and has been a popular programming choice at concerts since the 1800s.

Signals for the signal horn, boatswain's pipe, and drum
Swedish military music is thought to hark back to the year 1526, when King Gustav Vasa had a personal guard of 26, of whom two were signallers. Preserved documents show that these two were known as *Felins pipare* (Felin's Piper)

and *Jacob Trumaska* (Jacob the Drummer). The infantry were divided into divisions of 500 men in the 1530s, to which two to four pipers and drummers were assigned. The cavalry were divided into the so-called provincial squadrons, each with its own trumpet player and drummer. This was the main appointment of instrumentalists in military music in Sweden for a significant amount of time.

Thus, military musicians were assigned to sound the signal on the battlefield, on board vessels, and in the garrison. These responsibilities changed with developments in technique, although sounding the signal at the barracks and on board was retained until the middle of the previous century. During the 1900s, sounding the signal came to be most associated with the signal horn (or the hunting horn). The contemporary sounding of the signal is heard chiefly with the signal horn or the drums in connection with certain ceremonial occasions.

The boatswain's pipe is a signalling instrument that has been sounded at sea since the 1200s. The pipe is used to indicate the giving of an order, while the boatswain's pipe is chiefly used on ceremonial occasions. The piper can sound a higher or a lower pitch by opening or closing his hand around the pipe's outer section. A vibrato is created by vibrating the tongue.

This recording features one of the Band's trumpet players, Bo Åhgren, playing some of the most common signals for the signal horn and the boatswain's pipe, as well as the band's drummers Joakim Berg, Anders Nilsson, and Peter Stolpestad playing some of the most common signals for the drum.

OLLE MELIN

ÅKE DOHLIN
(1920–1997)

Revelj [1] är en signal, som väcker manskapet i en förläggningsstation. Men titeln förekommer också i en marsch, skriven av den tyske hovmusikern JOHANN HEINRICH WALCH (1776–1855). Ursprungligen slogs revelj vid trupper till fots av trumslagare, ibland tillsammans med pipare (flöjtister). I början på 1800-talet kunde revelj utföras under medverkan av harmonimusik. Till revelj användes alltid marscher i **g**-takt, vilket bär passade trumsignalen. År 1846 befalldes kung Oscar I, att vissa marscher förträdesvis skulle användas. Bland marschnerna fanns Revelj, vilken blev gemensam för armén men även togs upp av försvarets övriga delar. Marschnerna har ibland tillskrivits kung Oscar I, eftersom man 1846 inte kände till kompositören. Johann Heinrich Walch, hovmusiker i Gotha, var i början av 1800-talet mycket produktiv kompositör och arranger av militärmusik.

Reginamarsch (Kungl. Flottans Defileringmarsch) [2] antogs 1929 efter en omröstning som marsch för Stockholms örlogsstation, men marschen kom att användas som defileringsmarsch för hela flottan. Marschen har kommit att bli en av de mest spelade marschnerna i Sverige. I Tyskland verkar den vara okänd. Marschen är komponerad av den tyske kompositören ERNST URBACH (1872–1927) och den publicerades postumt 1929 på Regina-förlaget, därav troligen namnet.

Marschen, som numera kallas **Marinens paradmarsch** [3], spelades enligt uppgift första gången på längresåga 1873–1874 av sextetten på korvetten Balder och antogs officiellt sommaren 1874. Här spelas marschen i en förkortad version utan trio och marschen har sedan 1930-talet använts i ceremoniella sammanhang. Det råder viss ovisshet, om vem som skrivit marschen. På äldre notmateria anges som kompositör Friedrich Wagner, men hans identitet är okänd. Marschen har ofta tillskrivits

österrikaren J F WAGNER, men om han står bakom verket är osäkert.

Korum [4], som är en militär andakt, hölls tidigare i sin enklaste form dagligen vid varje kompani eller ombord på örlogsfartygen. I dag hålls korum med hela förband under medverkan av präst och musikkår. Då spelas en speciell Korumhymn i tre delar, där varje del inleds med trumsignalen Korum.

Denna marsch **Svensksundsmarsch** [5] kan ha svensk ursprung, men kan också vara importerad. Namnet har den fått efter sjöslaget vid Svensksund den 7 juli 1790, Sveriges största sjöseger någonsin, där Arméns flotta med sina specialkonstruerade små fartyg spelade huvudrollen. Marschen har också kallats Arméns flottas marsch vid Svensksund 1790. Senare har marschen blivit känd som Carl XIV Johans favoritmarsch. Kompositören är okänd.

WILHELM STENHAMMAR (1871–1927) är en av den svenska musikens mest framstående gestalter med en ganska begränsad produktion. Han hade sin förankring i klassicism och förrömantik. Han var en utmärkt pianist och han ledde Göteborgs symfoniorkester under femton år. Han skrev bl. a. två symfonier och två pianokonserter. Stycket, som här framförs, är ett **Intermezzo** [6] ur kantaten **Sången**, en kantat som sällan framförs i sin helhet.

Titeln på denna marsch **Med örlogsmän** [7] kan ge olika associationer. Örlogsmän är dels en äldre term för större krigsfartyg men är också en beteckning för en sjömilitär. Marschen kan vara tillägnad Kungl. Örlogsmannasällskapet bildat 1771 och Sveriges äldsta akademi. **GEORGE RINGVALL** (1880–1935) började som 15-årig skeppsgosse vid Stockholmsflottans musikkår 1895. Han karlskrevs 1899 och lämnade flottan 1904 för civil verksamhet. Säväl hans far som hans farfar hade varit

militärmusikdirektörer och kanske lockade detta George Ringvall att ta sådan examen som privatist 1911. År 1915 kom han som musikdirektör för Flottans musikkår och blev kvar där till sin död 1935. Ringvall är bl. a. känd, för att han tillförde musikkåren i Karlskrona tråbläs-instrument. Ringvall har skrivit flera marscher av vilka en, **Manövermarsch**, varit förbandsmarsch för Göteborgs örlogsstation.

År 1908 arbetade **HUGO ALFVÉN** (1872–1960) på musik till Dramatenens öppnande. Inspirationen ville inte infinna sig, men ett besök hos Verner von Heidenstam, där samtalet kom att gälla Karl XII och hans karoliner, visade sig vara den utlösande faktorn och de smattrande fanfarerna kom till av sig själv. Verket kom att kallas **Festspel** [8] och stycket spelas ofta och i många officiella sammanhang. Hugo Alfvén och hans musik har alltid intagit en rangplats i svenska folkets hjärtan. Till detta har förmodligen bidragit, att han levde i Dalarna, som mer än andra landskap förknippas med spelmannstradition. Han var under några år violinist vid operan. Efter ett årtionde på resande fot i Europa blev han 1910 Uppsala universitets director musices. Där inleddes han bl. a. ett samarbete med sångsällskapet Orphei Drängar (OD), vars dirigent han var till 1947.

Marschen **Svenska flottan** [9] är utan tvekan en av de mest spelade marina marschnerna i Sverige. Den antogs 1994 som Ytattackens marsch. Kompositören **ERIK HÖGBERG** (1869–1960) antogs redan som tolvåring vid Svea Livgardes musikkår (I 1). Som nittonåring blev han flöjtist i Hovkapellet och kombinerade denna plats med militärtjänst fram till 1920. Efter musikdirektörsexamen var han chef för musikkåren vid Kronobergs regemente (I 11) och Västmanlands regemente (I 18). År 1909 fick

han tjänsten som musikdirektör vid Stockholms örlogsstation (Flottans musikkår) och ledde kåren fram till sin pensionering. Musikkåren var vid denna tid en ren mässingskår, men successivt från 1911 införde Högborg tråbläs-instrument och 1920 var kåren en fullständig blåsorkester. Högborg gjorde utlandsturnéer till USA med Kronobergarna och till USA och England med Flottans musikkår i Stockholm. **Svenska flottan** är Högbergs mest kända verk.

År 1932 ville Kungliga teatern fira 300-årsminnet av Gustav II Adolfs död med ett drama med namnet Vi. Dramat har fallit i glömska men **HUGO ALFVÉNS** musik lever. Speciellt ofta kan man få höra **Elegi ur Gustav II Adolf** [10] inte minst vid begravningar. I dramat skildras konungen på aftonen före det ödesdigra slaget vid Lützen den 6 november 1632.

Marschen **Marinens Musikkårs Processionsmarsch** [11] skrevs av musikkårens dirigent **ANDREAS HANSON** (född 1969) som ett alternativ till bl. a. Voss Paradmarsch vid t.ex. kungamiddagar och andra motsvarande ceremonier. Marschen är skriven för oktet och spelas här med denna besättning.

Marschen **Vår flotta** [12] skrevs 1917 under titeln **Militärmarsch**. Namnet **Vår flotta** fick marschen 1932. År 1994 blev marschen förbandsmarsch för numera nedlagda Berga örlogsskolor. Kompositören **IVAR WIDNER** (1891–1973) började sin militärmusikbana vid Norrbottens regemente (I 19) i Boden. Han studerade vid Musikonservatoriet 1909–1915. Han var musikdirektör vid Hälsinge regemente (I 14) i Gävle 1916–1932 och vid Stockholms örlogsstation 1932–1947. Som chef för Flottans musikkår i Stockholm blev han något av en legend

GEORG RINGVALL
(1880–1935)

och speciellt musikårens konserter sommartid på Skansen i Stockholm gjorde musikåren otroligt populär.

I samband med ett figurativt program vid vaktavlösningen på Stockholms slott i början av 1970-talet, använde dåvarande Andra militärmusikkåren i Stockholm (f.d. Flottans musikkår) Flottans paradmarsch som slow march. Bland publiken fanns IVAR WIDNER, som upprördes av att paradmarschen utnyttjades på detta sätt. Som alternativ skrev han då *Flaggmarsch* [13] i paradmarschens tempo och stil samma år som han avled, 1973. Widner var en stor vän av och hedersmedlem i Militärmusiksamfundet (MMS). *Flaggmarsch* har antagits som MMS paradmarsch.

Sverige [14] är en dikt av författaren och nobelpristagaren Verner von Heidenstam (1859–1940) ingående i diktykeln Ett folk. Den tonsattes som kantat av WILHELM STENHAMMAR (1904–1905). Stycket har fått en position som näst intill nationalsång.

Ursprunget till denna marsch *Drottning Viktoria Präsentiermarsch—Svenska marschen* [15] är ovisst, men den spelades som militärmarsch på 1700-talet i Stockholm. Melodin har sedan utnyttjats av Carl Michael Bellman i Fredmans epistol nr 33 med inledningsorden *Stolta stad*. I denna version spelas stycket ofta även idag. De sista resterna av det svenska stormaktsväldet, Svenska Pommern, såldes till Preussen 1815. I köpet ingick ett svenskt regemente, Drottningens livregemente i Stralsund och den preussiska armén fortsatte att värda sina svenska traditioner. Det hörde marschen med titeln *Svenska marschen nr 1*, som användes som Präsentiermarsch, ett slags inspektionsmarsch. År 1909 inspekterades regimentet av dess hederschef, Sveriges drottning Viktoria, som möttes av de välbekanta tonerna.

Marschen *Fladdrande Fanor* [16] skrevs troligen på 1940-talet och blev 1994 antagen som Ubåtsväpnets marsch. Kompositören VIKTOR WIDQVIST (1881–1952)

började sin musikerbana 1898 vid Svea Ingenjörkår (Ing 1). Hans instrument blev bastuba och flöjt samt civilt även violin. Han avlade musikdirektörsexamen 1908 och 1918 befordrades han till musikunderlöjtnant i Fortifikationen och chef för musikkåren vid Bodens ingenjörkår (Ing 4). Han fick 1922 förflyttning till Karlsborg och Göta ingenjörkår (Ing 2). Han lämnade försvaret 1925 i samband med minskningen av antalet militärmusikkårer från 60 till 34. Han bosatte sig i Stockholm och kom fram till sin död att förekomma i många olika musicaliska sammanhang.

Denna marsch *Vivu Esperanto!* [17], som är en av Sam Rydbergs mest välkända marscher, skrevs 1939 till en esperantokongress i Stockholm. Sedan dess är det en mycket vanlig marsch, som spelas av de flesta musikkårer i landet, främst som marsch-marsch. År 1994 fastställdes marschen som Minvapnets marsch. SAM RYDBERG (1885–1956) är kanske tillsammans med Viktor Widqvist vårt lands främste marschkompositör. Han har komponerat ett sextiotal marscher, där många har varit förbandsmarscher. Sam Rydberg började som knappt fjortonåring som trumslagarpojke vid Södermanlands regemente (I 10) och kom 1906 som musikvolontär till Svea ingenjörkår (Ing 1). Hans huvudinstrument var esskornett. År 1926 avlade han militär musikdirektörsexamen och blev 1930 musikdirektör vid Svea ingenjörregemente. Han gick i pension 1935. Efter pensioneringen fortsatte Rydberg sin musikerbana som dirigent, musiker och lärare i olika civila sammanhang. Det är märkligt, att landets kanske två främsta marschkompositörer, Sam Rydberg och Viktor Widqvist, båda verkade vid ingenjörstrupperna med deras små musikkårer, 10 man, varav några musikelever. Detta innebar, att musikanförarna ofta fick hoppa in och spela vid musikers sjukdom eller annan frånvaro.

Chefmarsch [18] hette ursprungligen Överstelöjtnant Norinder, som var kårchef vid Bodens Ingenjörkår (Ing 4)

under de år (1918–1922), som kompositören VIKTOR WIDQVIST var musikdirektör vid förbandet. Den döptes senare om till *Chefmarsch* och antogs 1948 av dåvarande Karlskrona örlogsstation som förbandsmarsch. I samband med ett antal organisationsändringar har marschen bytt titel och är i dag Marinbasens marsch

Denna marsch *Gardeskamrater* [19] skrevs ursprungligen 1936, men det ovanliga inträffade, att kompositören, SAM RYDBERG, 1940–41 bytte ut andra repisen mot en ny. Denna version av marschen antogs 1948 som förbandsmarsch för Vaxholms kustartilleriregemente (KA 1), där den ersatte en marsch komponerad av Robert Arnoldsson. Efter kustartilleriets nedläggning år 2000 har marschen överförts som förbandsmarsch för Amfibieregementet förlagt till Berga.

Marschen *Marinens officershögskolas marsch* [20] är ett beställningsverk, som komponerades av Åke Dohlin 1984, det är skolan uppsattes. Den antogs direkt som skolans marsch och fastställdes officiellt 1994. Marinens officershögskola var en för marinens gemensam skola för utbildning av marinens officerare. Skolans verksamhet upphörde i samband med försvarsbeslutet år 2000, då utbildningen av officerare förändrades. Marschen används numera som förbandsmarsch för Sjöstridsskolan i Karlskrona. ÅKE DOHLIN (1921–1997) kom som 14-åring 1935 till Flottans musikkår i Stockholm. Hans instrument blev tenorbasun och trombon. Efter studier vid Musikaliska akademien avlade han musikdirektörsexamen 1948. Han fick sin första militära musikdirektörstjänst vid Gotlands kustartillerikår (KA 3) 1952 och blev kvar till kårens nedläggning 1957. Detta år kom han till Arméns musikkår

i Visby (P 18), varefter han 1960 blev chef för militärmusikkåren i Karlskrona (Flottans musikkår). 1974 blev han regionkapellmästare i Strängnäs och 1981 blev han den förste ledaren för Arméns musikploton. Åke Dohlin har skrivit ett drygt fyrtiotal marscher, av vilka sex är eller har varit förbandsmarscher.

När marschen *Marcia Carolus Rex* [21] 1920 för första gången presenterades, angavs den vara en nyupptäckt karolinsk marsch. Marschens upptäckare var den i Sverige okände WILHELM HARTEVELD (1859–1927). Han var svensk, utbildad i Stockholm men i huvudsak verksam i Moskva som kompositör och dirigent. Han hade 1920 flyttat tillbaka till Sverige med professors titel. Han uppgav, att han i Poltavas stadsarkiv hittat ett antal stämmor märkta Lifgarden 1707. Med dessa som grund hade han restaurerat marschen. Marschen instrumenterades 1920 för militärkår med tillagda pukor och fanfartrumpeter av musikdirektören vid Svea Livgarde Emil Hessler. Det har sedan dess visat sig, att marschen skrevs av Harteveld 1912 i Ryssland med titeln *Moskvas lantvärns marsch*.

Det exakta tillkomståret för *Under blågul fana* [22] VIKTOR WIDQVIST är okänt, men marschen skrevs senast år 1916. Från detta år finns notmaterial bevarat från Flottans musikkår i Stockholm. Stycket framstod under beredskapsåren på 1940-talet som en samlande nationalmarsch och har behållit sin popularitet sedan dess. Marschen antogs som Arméns honnörsmarsch 1976 och blev Försvarsmaktens marsch 1999.

Kungssången—”Ur svenska hjärtans djup ...” [23] skrevs 1844 av ledaren för Lunds studentsångare OTTO LINDBLAD (1809–1864). Texten skrevs av ledamoten av

ERIK HÖGLBERG
(1869–1960)

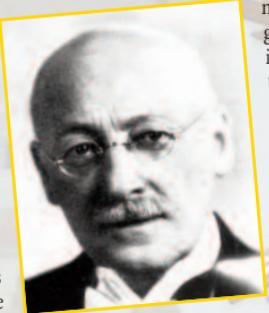
Svenska Akademien CARL WILHELM AUGUST STRANDBERG (1818–1867). Den framfördes första gången vid en sångaruppvaktning för den nyblivne kungen Oscar I och blev studentsångarnas speciella kungahyllning. Funktionen som kungssång fick den på 1890-talet.

Den svenska nationalsången [24] skrevs 1844, samma år som *Kungssången*, av folkmusikforskaren RICHARD DYBECK (1811–1877). Melodin är en folkvisa, upptecknad i Västmanland och Dybeck skrev själv texten. Först vid sekelskiftet 1900 fick den användning som nationalsång.

Liksom *Revelj* är *Tapto* [26] J H WALCH ursprungligen en signal spelad på trumma eller jägarhorn [25]. Med taptot återkallas soldaterna på kvällen till sin förlägning. Precis som *Revelj* utnyttjades marschen fr.o.m. 1846 i armén efter kung Oscar I:s befallning. Även denna marsch har senare använts inom hela Försvarsmakten. *Tapto* är betydligt mera känt än *Revelj*, kanske beroende på den tid på dygnet den spelas. Sedan 1800-talet har marschen varit ett mycket uppskattat konsertnummer.

Signaler för signalhorn, skepparpipa och trumma

År 1526 räknas som startpunkt för svensk militärmusik. Detta år satte kung Gustav Vasa upp en livvakt om 26 drabantor och i denna styrka ingick två signalgivare. I bevarade handlingar känner man dessa som Felins pipare och Jacob Trumasla (trumslagare). På 1530-talet indelades

HUGO ALFVÉN
(1872–1960)

Skepparpipa är ett signalinstrument, som används till sjöss sedan åtminstone 1200-talet. Pipan användes av befälet för att ge order. Numera används skepparpipan i huvudsak för ceremoniella uppgifter. Användaren kan blåsa lägre eller högre toner genom att öppna eller sluta handen kring pipans ytter, kulformiga, del. Genom att låta tungan vibrera kan ett vibrato skapas.

På denna inspelning framför en av kårens trumpetare, Bo Åhgren, några av de vanligaste signalerna för signalhorn och skepparpipa samt kårens trumslagare, Joakim Berg, Anders Nilsson och Peter Stolpestad några vanliga signaler för trumma.

OLLE MELIN

infanteriet i fänkor om 500 man. I fänkan ingick 2-4 spel bestående av pipare och trumslagare. Ryttarna indelades i så kallade landsfanor och på varje fana fanns trumpetare och trumslagare. Denna uppdelning av instrument kom att bestå under lång tid.

Således kan man säga, att militär-musikerna hade som huvuduppgift att ge signaler på slagfältet, ombord och i garnisonerna. I takt med teknikens utveckling förändrades musikernas uppgifter, men signalgivning på kaserner och ombord bibehölls till mitten av förra seklet. Under 1900-talet förknippas man signalgivningen i huvudsak med signalhorn (jägarhorn). I dag förekommer signalgivning med signalhorn eller trumma i huvudsak i samband med olika ceremonier.

Venue: The Admiralty Church (Ulrica Pia), Karlskrona, Sweden

Dates: 30th October – 1st November 2007

Producer and Editor: Mike Purton

Recording Engineer: Tony Faulkner

Recorded in 24 bit sound

mp
MPR001

THE ROYAL SWEDISH NAVY BAND IN FRONT OF NAVAL MUSEUM IN KARLSKRONA
© ANDERS ABRAHAMSSON

